

Борьо. — Земята може да се разтвори, но пари отъ нея неможемъ измоли.

Мара. И на туй несъгласенъ!

Борьо. — Азъ знамъ само едно: моитѣ мищи! Азъ нѣма да се моля; нѣма да прѣвивамъ вратъ! За-това, бжди добра, остави ме да досвѣрша работата си.

Мара. Седа безсилна и гледа като почва Борьо да работи.

Дълго мълчание.

II

Сжшитѣ и Владимиръ.

Владимиръ. — Ей писма! Хвърля ги и излиза.

Борьо. — Взема жадно писмата съ радостъ. Писмо отъ моя професоръ — Да отъ Милано! Неговъ почеркъ. Интересно! Отваря го и чете.

Мара. — Гледа го любозитно. Какво пише?

Борьо. — Поласканъ, отпнуша четката и се вгледва на вѣнъ.

Мара. — Какво е?

Борьо. — Угорчено. Е-х-х!

Мара. — Защо не кажешъ?

Борьо. — Моя професоръ ме кани да пратя нѣщо въ неговата изложба — — устроява изложба на своята школа и кани ученицитѣ си — — Унесено. Колко мило! — — Какво да пратя, Мара?

Мара. — Сега? Та ти нѣмашъ нищо готово! А да работишъ ново, азъ нѣма да те оставя. Доктора нѣма да те остави?

Борьо. — Едва дочулъ. Какво? —

Мара. — Та може ли да се мисли за работа, когато очитѣ ти сж тѣй болни!

Борьо. — Рѣшително. Не, Мара, азъ ще довѣрша „Слѣпеца“ и ще го пратя. Гледа картината и става. Азъ трѣбва да досвѣрша моя *CHEF D'OEUVRE*. Азъ трѣбва да покажа на моя професоръ, че тия десетина години — не съмъ спалъ! — — И ако успѣя да взема похвала отъ тамъ — тогава ще се наложи тукъ. А това е моето горѣщо желание. Застава прѣдъ „Слѣпеца“.

Мара. — Глега го, безъ да гсвори.

Борьо. — Унесено. Да — — сега наличава тжгата